

«Υπάρχει ένα βάθος θεολογικής αλήθειας μέσα στη μεγάλη έορτή της Αναλήψεως, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο εὐδιάκριτο. Τὸ μήνυμα τῆς έορτῆς εἶναι ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλέον μόνο κατὰ τὴ φύσιν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἔχει ἀποκτήσει μία φύση ἢ ὁποία εἶναι κατὰ χάριν θεανθρώπινη. Ὁ Κύριος δὲν ἔφυγε γυμνὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀλλὰ σὰν πολύτιμο λάφυρο καὶ σὰν βαρύτερο ἔνδυμα ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς μ' αὐτὴν τὴ φύση τὴν ὁποία ἔχουμε κι ἐμεῖς», **αναφέρει χαρακτηριστικά ο Σεβασμιώτατος και, μεταξύ άλλων, προσθέτει:**

«Ὅλοι ἐμεῖς καλούμεθα νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἐπιγειότητά μας, νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴ μικρότητά μας, νὰ ἀνέβουμε μὲ τὴν πίστη μας καὶ τὴν καθαρότητά μας σ' αὐτὸ τὸ ὅρος τὸ πνευματικό, στὸ ὁποῖο θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντικρύσουμε κυρίως τὴ δική μας φύση, αὐτὴν τὴ θεωμένη ἀπὸ τὸν Κύριο φύση, ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα του, καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε».

Αναλυτικά το σχετικό απόσπασμα ἀπὸ τὸ νέο βιβλίο «Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ» τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου:

«Ἀπὸ ὅρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος»

(Πράξ. α' 12)

Υπάρχει ἓνα βάθος θεολογικῆς ἀλήθειας μέσα στὴ μεγάλη έορτή τῆς Ἀναλήψεως, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀνυπολόγιστη σημασία γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ καθενός μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο εὐδιάκριτο. Τὸ μήνυμα τῆς έορτῆς εἶναι ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι πλέον μόνο κατὰ τὴ φύσιν ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἔχει ἀποκτήσει μία φύση ἢ ὁποία εἶναι κατὰ χάριν θεανθρώπινη. Ὁ Κύριος δὲν ἔφυγε γυμνὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀλλὰ σὰν πολύτιμο λάφυρο καὶ σὰν βαρύτερο ἔνδυμα ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς μ' αὐτὴν τὴ φύση τὴν ὁποία ἔχουμε κι ἐμεῖς. Τὴν πρόσφερε στὸν Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ τὴ θέωσε, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ καθένας μας πλάστηκε κατ' εἰκόνα Θεοῦ, δηλαδὴ ἔχει ἀρχὴ θεϊκὴ μὲ τὴν προοπτικὴ νὰ γίνῃ ὁμοίωμα Θεοῦ. Ἔχει χαρακτηριστικά, γνωρίσματα, ἰδιώματα θεϊκά, ἀλλὰ ἔχει καὶ θεϊκὸ προορισμό. Ἀπόληξη τῆς πορείας του σὲ αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι ἡ ἔνωσή του μὲ τὸν

Θεό, αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε θέωση.

Σκοπὸς μας δὲν εἶναι νὰ γίνουμε καλοὶ ἄνθρωποι καὶ νὰ ἔχουμε στὸ τέλος τῆς ἐπίγειας πορείας μας μιὰ λαμπρὴ ἐξόδιο ἀκολουθία, ἢ ὁποία δὲν θὰ θυμίζει τίποτα ἀπὸ αἰωνιότητα καὶ δὲν θὰ ἔχει κανένα χαρακτηριστικὸ θεϊκὸ μέσα της. Ἔχουμε τὴ δυνατότητα νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα, νὰ μπολιάσουμε τὴ μὲν ψυχὴ μας μὲ θεϊκότητα, τὴ δὲ ζωὴ μας μὲ αἰωνιότητα, νὰ μπορέσει νὰ γίνει κάτι πέραν ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βλέπουμε, κάτι πιὸ ὑψηλὸ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ αἰσθανόμαστε, κάτι πιὸ μεγάλο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ καταλαβαίνουμε. Καὶ ὅλο αὐτὸ ἐγκρύπτεται μέσα στὴν ἴδια τὴ φύση μας, σὰν σπόρος ἀληθινὸς ποὺ προσδοκᾷ τὴ γονιμοποίησή του, τὴν αὔξησιν καὶ τελικὰ τὴν καρποφορίαν του. Τί μεγάλα πράγματα, καὶ εἶναι τόσο ἀληθινὰ! Πιὸ ἀληθινὰ ἀπὸ ὅσο μεγάλα ἀκούγονται. Αὐτὸ γιορτάζουμε σήμερα καὶ ὅλοι μας καλούμεθα νὰ ἀναστήσουμε μέσα μας αὐτὸν τὸν σπόρο καὶ νὰ τὸν μετατρέψουμε σὲ ζωὴ καὶ ἐμπειρία.

Τὸ ἐρώτημα βέβαια εἶναι πῶς νὰ γίνῃ αὐτό; Γιατί νὰ μᾶς φαντάζει τόσο δύσκολο, τόσο ἀπόμακρο, ἐνδεχομένως τόσο ἀφηρημένο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐμφανίζεται τόσο ἀληθινὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴ διδασκαλία της; Τὴν ἀπάντησιν θὰ τὴ δώσουμε παίρνοντας κάτι πάρα πολὺ μικρὸ ὡς ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν πολὺ σύντομην εὐαγγελικὴν περικοπὴν ποὺ ἀναφέρεται στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως.

Γιὰ τὴν Ἀνάληψιν δὲν μιλοῦν ὅλοι οἱ εὐαγγελιστές. Μιλάει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς σὲ τέσσερις μικροὺς καταληκτικοὺς στίχους τοῦ εὐαγγελίου του, ὅπως ἐπίσης καὶ σὲ λίγους ἐναρκτήριους στίχους στὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος ἔχει συγγράψει, καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος κάνει ἀπλῶς μία σύντομην ἀναφορὰ στὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου του.

Λέγει λοιπὸν ὁ εὐαγγελιστὴς πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως τῆς σχετικῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς:

«Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν» (Λουκ. κδ´ 50), τοὺς πῆρε τοὺς μαθητὲς ὁ Κύριος καὶ τοὺς ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, σχεδὸν κοντὰ στὴ Βηθανία, ἐπὶ τοῦ «ὄρους τοῦ καλουμένου ἐλαιῶνος» (Πράξ. α´ 12), τὸ ὁποῖο βρίσκεται κατέναντι τῆς Ἱερουσαλὴμ. Τρία χαρακτηριστικὰ εἶχε ἡ τοποθεσία αὕτη στὴν ὁποία συνέβη τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως: πρῶτον, ὅτι ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, δεύτερον ἦταν πάνω στὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, καὶ τρίτον, κατέναντι, δηλαδὴ ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Ἄραγε ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀπλῶς συμπτωματικὰ, χωροταξικὰ περιγραφὰς ἢ μήπως ἔχουν καὶ κάποια ἄλλη σημασία; Ὅποιος θέλει νὰ ζήσει τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως μυστικὰ ὡς γεγονὸς καθαρὰ πνευματικόν, προσωπικὰ ἐμπειρικόν, θεολογικόν,

πνευματικό, καλεῖται καὶ αὐτὸς μαζί με τοὺς ἀποστόλους νὰ βγεῖ ἔξω ἀπὸ τὸν χῶρο του, νὰ ἀνέβει πάνω σὲ ἕναν τόπο, σ' ἕνα Ὅρος Ἐλαιῶν δικό του καὶ νὰ βλέπει ἀπέναντι τῇ δικῇ του Ἱερουσαλήμ.

Πρῶτον, λοιπόν, πρέπει νὰ βγοῦμε κι ἐμεῖς ἔξω στὴν ἡσυχία, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐφημερότητα, μακριὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν καθημερινότητα, ἂν μοῦ ἐπιτραπεί νὰ πῶ, τὴν ἐπιγειότητα, τὴν ὑλικότητα, τὴ φθαρτότητα, ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπουμε καθημερινὰ ὅτι φθείρονται, καταστρέφονται, ἐξαφανίζονται καὶ πεθαίνουν καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἀρνηθοῦμε. Νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν τύρβη τῶν μεριμνῶν, τῶν πολλῶν φροντίδων, τοῦ κολλημένου στὰ γήινα φρονήματός μας καὶ νὰ πᾶμε σὲ μιὰ ἀκρούλα. Σὲ τέτοιες ἡσυχες γωνιὲς ἐπιτελοῦνται τὰ μεγάλα γεγονότα.

Δεύτερον, γίνονται σὲ κάποιες κορυφές, ἐπὶ «τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου ἔλαιῶνος». Τὰ τροπάρια ἔλεγαν νὰ ἀνέβουμε κι ἐμεῖς, καὶ μετὰ τὴν καρδιὰ καὶ μετὰ τὸν νοῦ μας, κάπου ὑψηλά, μετὰ καθαρότητα ζωῆς, καθαρότητα διαθέσεως, καθαρότητα εἰλικρίνειας καὶ ἀγνότητα προθέσεων. Νὰ ἀνεβάσουμε λίγο τὴν ψυχὴ μας πάνω ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τῆς δημιουργοῦν αὐτὴν τὴν αἴσθηση τῆς μεγάλης παχύτητος καὶ βαρύτητος καὶ τὴν κατεβάζουν πρὸς τὰ χαμηλὰ καὶ τὰ μικρά. Καὶ διὰ τῆς πίστεως, διὰ τῶν ἀνωτέρων φρονημάτων, διὰ τῆς ἀνωτέρας σκέψεως νὰ ἀνεβάσουμε καὶ τὸν νοῦ μας λίγο πρὸς τὰ πάνω.

Τρίτον, νὰ καθίσουμε, ὅπως οἱ μαθητές, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν «Ἱερουσαλήμ», τὴν πόλη ἢ ὁποῖα φιλοξένησε τὸν Κύριο, δέχθηκε τὴ διδασκαλία Του, εἶχε ἐμπειρία τῶν θαυμάτων Του, τόλμησε νὰ ἀντικρύσει τὸ Πάθος καὶ τὴ Σταύρωσή Του καὶ τέλος νὰ ζήσει τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεώς Του• τὴν πόλη ἢ ὁποῖα δέχθηκε τὶς ἐπαγγελίες Του, τὶς ὑποσχέσεις Του μαζί μετὰ τὸ παράδειγμα Του, ὀλοκληρωμένο καὶ αὐτὸ μετὰ τὴ χάρι Του, καὶ νὰ μελετήσουμε λίγο νοσταλγικὰ τὴν ἐμπειρία τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου.

Καθὼς οἱ ἀπόστολοι ἀντίκρουζαν τὴν πόλη, ζοῦσαν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἐμπειρία τῆς σχέσης τους μετὰ τὸν Κύριο, τὴν ἐμπειρία τῆς ἐλπίδος, τὴν ἐμπειρία τοῦ ἁγίου παραδείγματός Του, τὴν ἐμπειρία τῆς προσδοκίας τῆς εὐλογίας Του, αὐτὴν ποὺ τελικὰ τοὺς χάρισε μετὰ τὸ γεγονὸς τῆς Ἀναλήψεως.

Ὅλοι ἐμεῖς καλούμεθα νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν ἐπιγειότητά μας, νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴ μικρότητά μας, νὰ ἀνέβουμε μετὰ τὴν πίστη μας καὶ τὴν καθαρότητά μας σ' αὐτὸ τὸ ὄρος τὸ πνευματικό, στὸ ὁποῖο θὰ μπορέσουμε νὰ ἀντικρύσουμε κυρίως τὴ δικὴ μας φύση, αὐτὴν τὴ θεωμένη ἀπὸ τὸν Κύριο φύση, ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα του, καὶ νὰ τὴν ἀξιοποιήσουμε.

Τί εὐλογία! Ὁ κάθε χριστιανὸς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ζήσει αὐτὸ ποὺ ἔζησαν οἱ

ἀπόστολοι: ἐνῶ ὑπῆρχε φαινομενικὸς χωρισμός, αὐτοὶ εἶχαν ἐμπειρία συναντήσεως μὲ τὸν Κύριο. Ἐνῶ ὑπῆρχε στέρηση, αὐτοὶ μπόρεσαν νὰ νοιώσουν τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς, ὅπως περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐνῶ ὑπῆρχε ἀπουσία τοῦ Κυρίου καὶ ἀναχώρησή Του, αὐτοὶ ζοῦσαν τὴν παρουσία καὶ τὴν ἔλευσὴ Του στὴ δική τους καρδιά. Εὐχόμαι νὰ δώσει ὁ Θεὸς αὐτὴ ἡ πανήγυρις νὰ εἶναι πανήγυρις πραγματικῆς ἐμπειρίας τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναλήψεως, καθοριστικὴ καὶ ἀποφασιστικὴ γιὰ ὅλους μας, μιᾶς ἐμπειρίας αἰσθήσεως τῶν θεϊκῶν ιδιωμάτων ποὺ ὁ καθένας μας ἔχει μέσα στὴ δική του φύση κατὰ χάριν. Καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο ἐν δόξῃ, ὅπως λέγει τὸ ἀπολυτίκιο, στοὺς οὐρανοὺς μὲ τὸ νικητήριο λάφυρο τῆς δικῆς μας ἀνθρώπινης φύσεως, δοξασμένης καὶ θεωμένης.

Ἡ ἀρχή, ἡ ἀπαρχή, τὸ ξεκίνημα αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας ἃς γίνεαι σήμερα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, σ' αὐτὸν τὸν χῶρο, ποὺ μοιάζει κι αὐτός, ὡς ὕψωμα, μὲ τὸ ὄρος τοῦ ἐλαιῶνος, καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε στὸ τέλος ὅλοι μαζί νὰ ζήσουμε αἰωνίως καὶ νὰ ἀπολαμβάνουμε τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ

ΛΟΓΟΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΣΠΑΤΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

